

BOEK EEN
DE DRAGENPROFETIE

BOEK TWEE
DE TERUGKEER VAN DE TROONOPVOLGER

BOEK DRIE
HET VERBORGEN RIJK

BOEK VIER
HET DUISTERE GEHEIM

VLEUGELS VAN VUUR

**BOEK VIER:
HET DUISTERE GEHEIM**

door
TUI T. SUTHERLAND

GOTTMER
Haarlem

Eerste druk, 2023

© 2013 tekst Tui T. Sutherland

© 2012 ontwerp kaart en kaders Mike Schley

© 2012 illustraties draken Joy Ang

Oorspronkelijke titel: *Wings of Fire. The Dark Secret*

Oorspronkelijke uitgever: Scholastic Press, New York

Voor het Nederlandse taalgebied:

© 2023 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV,

Postbus 317, 2000 AH Haarlem (e-mail: info@gottmer.nl)

Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV maakt deel uit
van de Gottmer Uitgevers Groep BV

Vertaling: Sofia Engelsman

Omslagontwerp: Phil Falco / Marc Volman

Vormgeving binnenwerk (pagina's met illustraties): Marc Volman

Zetwerk: Crius Group

Druk en afwerking: Wilco BV, Amersfoort

ISBN 978 90 257 7750 0

ISBN 978 90 257 7740 1 (e-book)

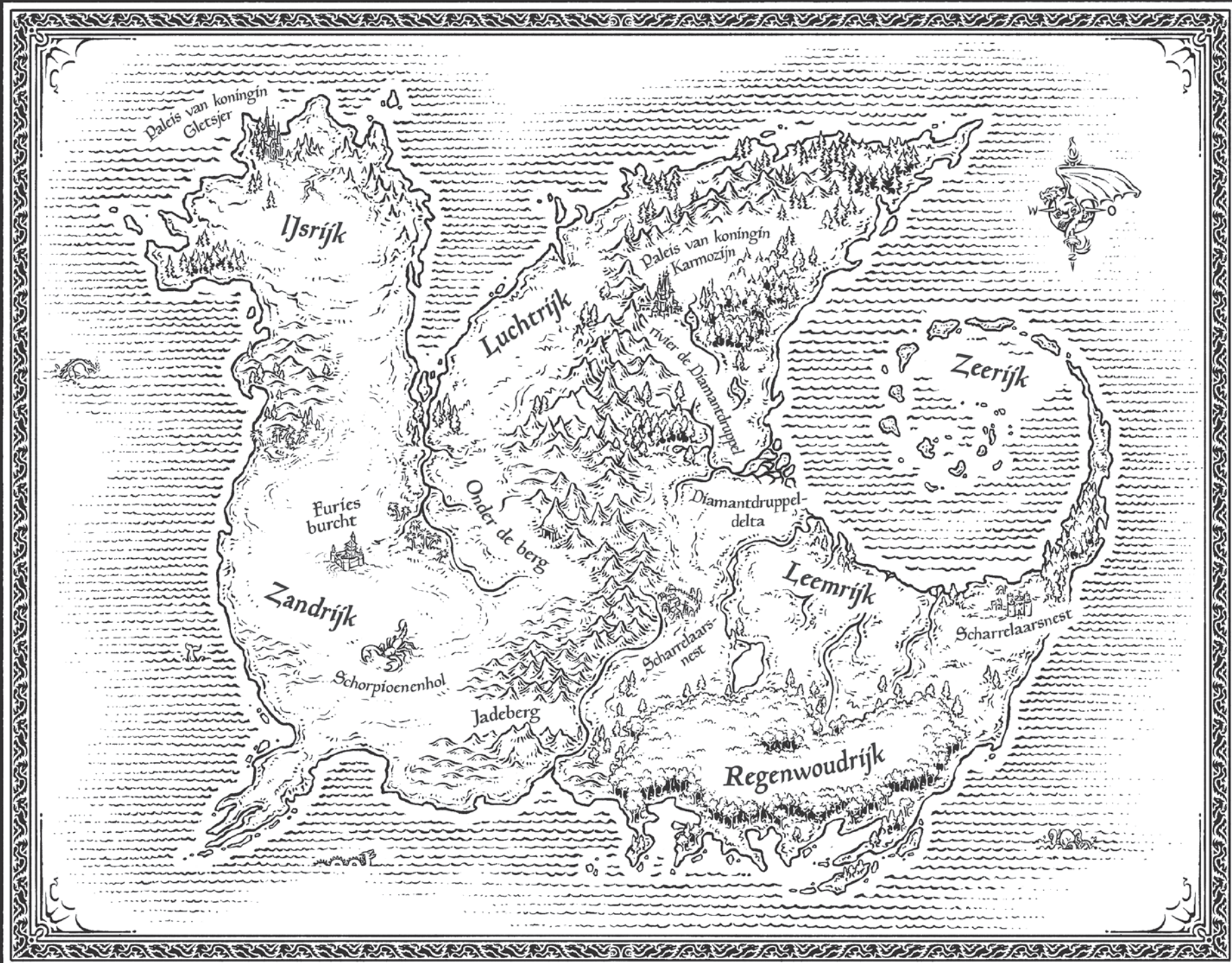
NUR 283

www.gottmer.nl

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde
uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt,
in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door
fotokopieën, opnamen of op een andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Jonah en Elliots eerste stam:
Willamina en Wyatt, Ashwin en Syrus, Leo
en Mayna, Amelie, Charlie, Adam, Stella,
Rady en Lyla, Sylvie en Penelope, Calvin,
Evie en Joshua, en Noah en Grace.

Paleis van koningin
Gletsjer

Ijsrijk

Luchtrijk

Paleis van koningin
Karmozijn

Zeerijk

Furies
burcht

Onder de berg

Diamantdruppel-
delta

Leemrijk

Scharrelaarsnest

Zandrijk

Schorpioenenhol

Jadeberg

Scharrelaars-
nest

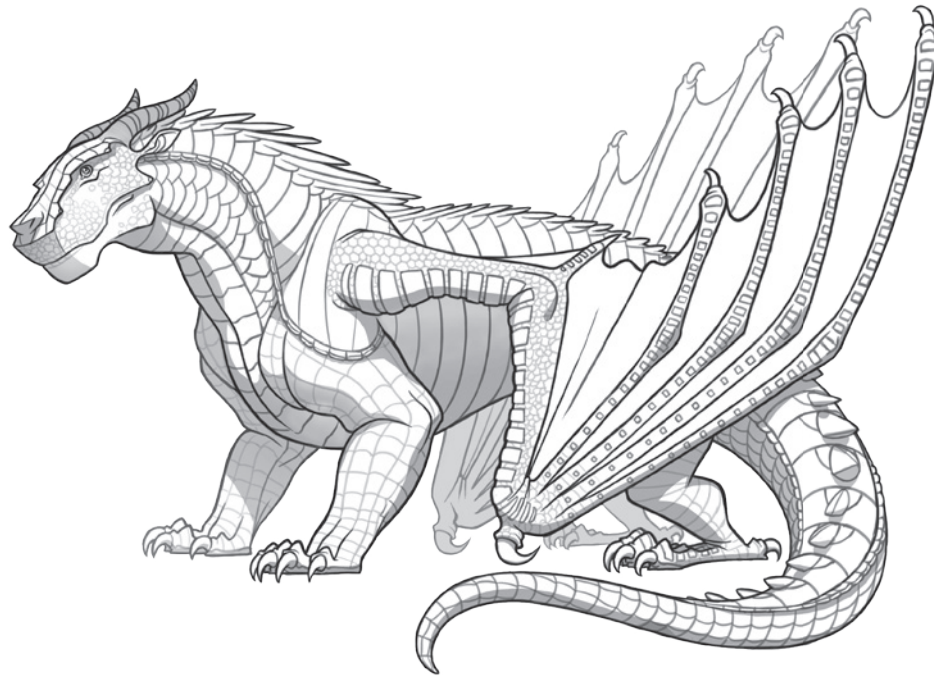
Regenwoudrijk

NACHTVLEUGEL-GIDS VAN DE

DRAKEN VAN PYRRA

LEEMVLEUGELS

Omschrijving: dikke, gepantserde bruine schubben, soms met amberkleurige en gouden onderschubben; grote, platte kop met neusvleugels boven op de snuit

Eigenschappen: kunnen vuurspuwen (als ze warm genoeg zijn), hun adem een uur inhouden, verdwijnen in modderpoelen; zijn vaak erg sterk

Koningin: koningin Waterhoen

Bondgenoten: vechten in de grote oorlog mee met Furie en de LuchtVleugels

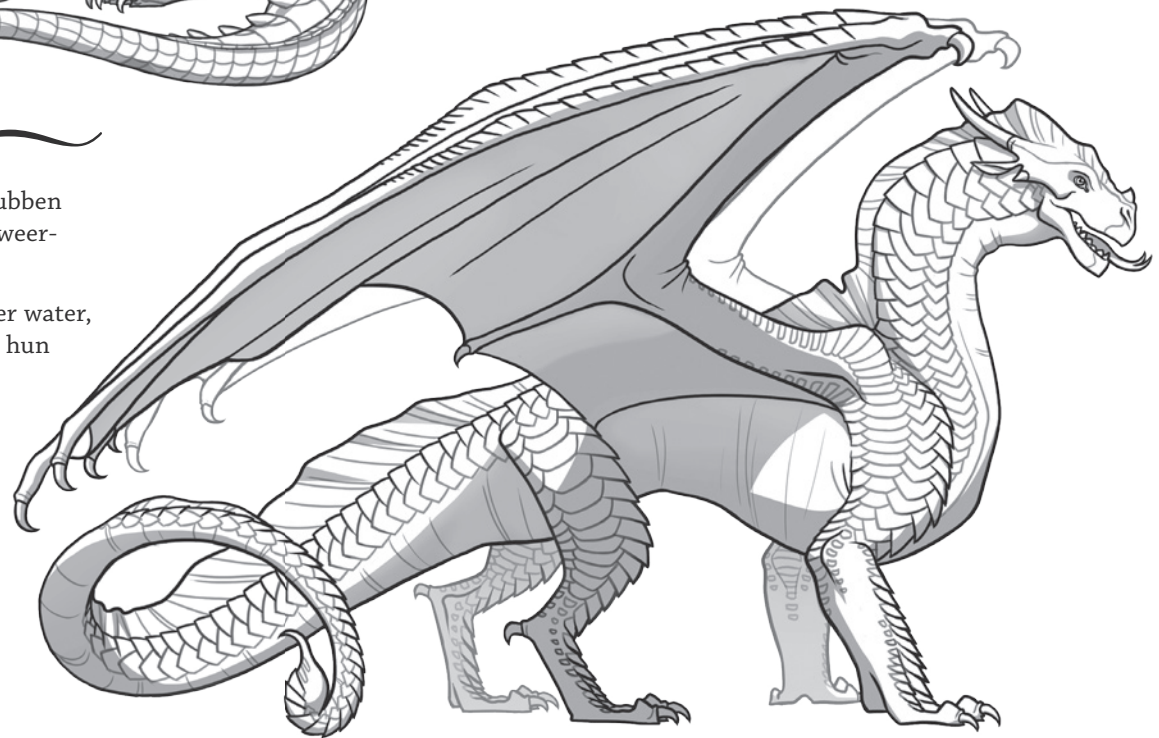
ZANDVLEUGELS

Omschrijving: bleekgouden of gebroken witte schubben met de kleur van woestijnzand; giftige staart met weerhaak; gespleten zwarte tong

Eigenschappen: kunnen lange tijd overleven zonder water, hun vijanden net als schorpioenen vergiftigen met hun staartpunt, zichzelf in het woestijnzand begraven om onzichtbaar te zijn, vuurspuwen

Koningin: Sinds de dood van koningin Oase is de stam verdeeld en strijden er drie rivalen om de troon: de zussen Furie, Vonk en Vlam.

Bondgenoten: Furie vecht samen met de LuchtVleugels en de LeemVleugels; Vonk heeft de ZeeVleugels als bondgenoten; en Vlam heeft de meeste aanhangers onder de ZandVleugels, en de IJsVleugels als bondgenoten.

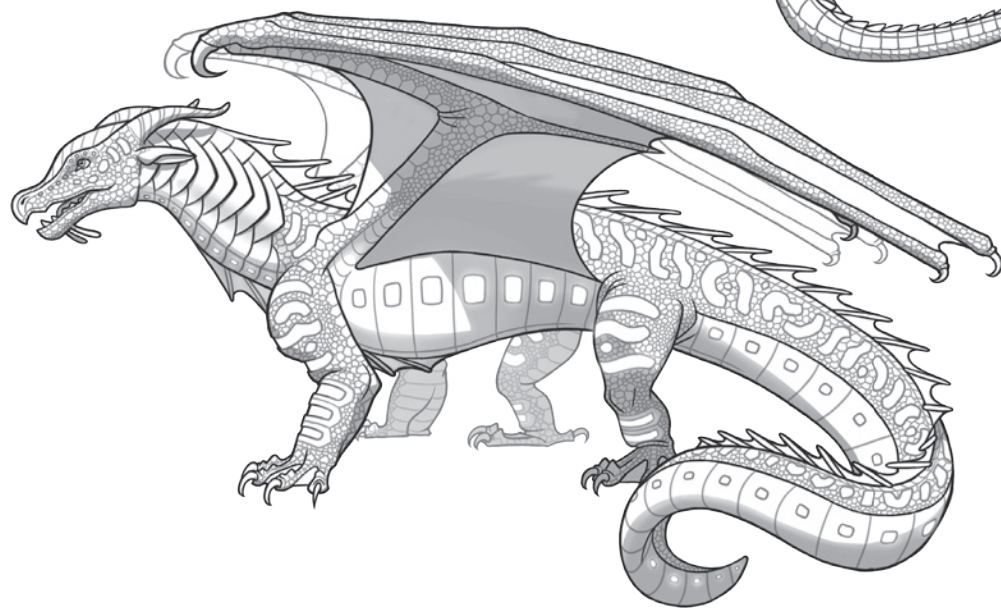
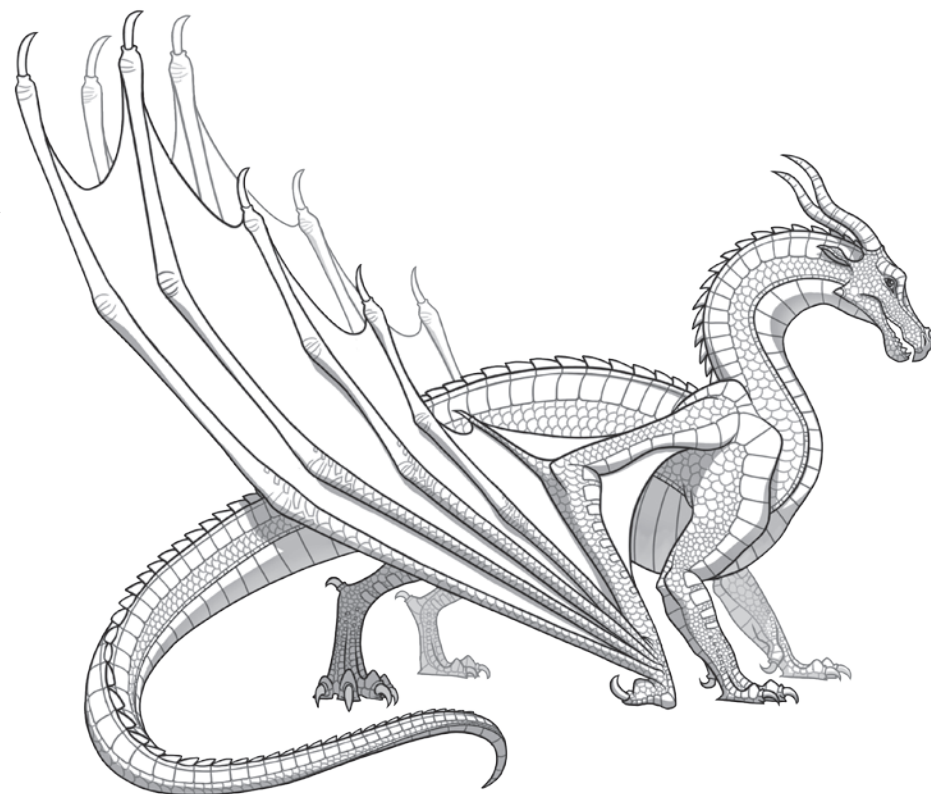
LUCHTVLEUGELS

Omschrijving: roodgouden of oranje schubben; enorme vleugels

Eigenschappen: sterke vechters en vliegers, kunnen vuurspuwen

Koningin: koningin Karmozijn

Bondgenoten: vechten in de grote oorlog mee met Furie en de LeemVleugels

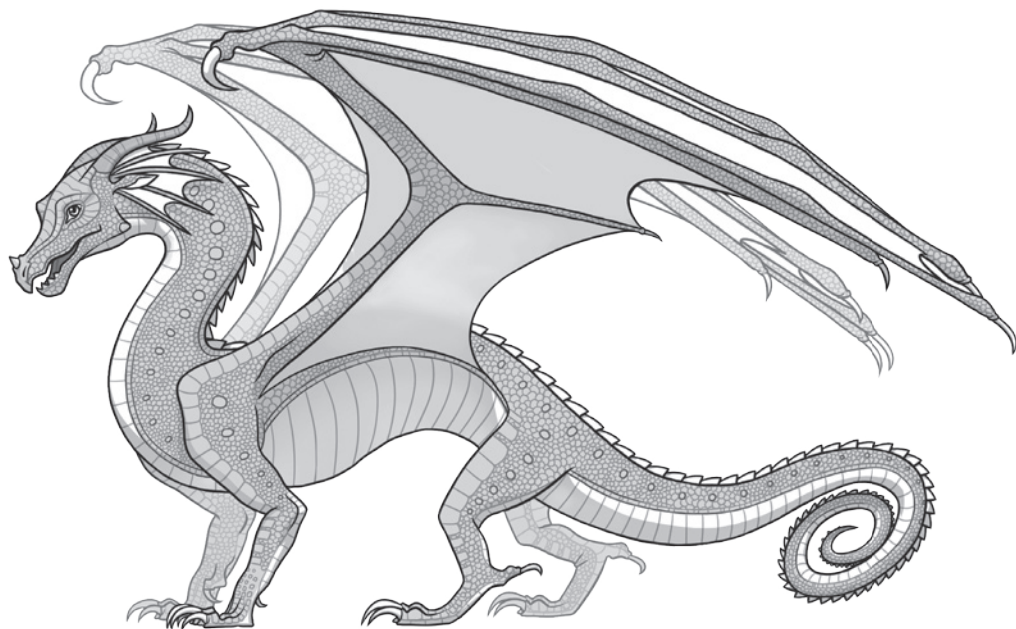
ZEEVLEUGELS

Omschrijving: blauwe, groene of turquoise schubben; klauwen met vliezen; kieuwen in de hals; lichtgevende strepen op de staart/snuit/buik

Eigenschappen: kunnen onder water ademen, in het donker zien, een enorme golf maken met één klap van de krachtige staart; uitstekende zwimmers

Koningin: koningin Koraal

Bondgenoten: vechten in de grote oorlog mee met Vonk

REGENVLEUGELS

Omschrijving: schubben veranderen voortdurend van kleur, meestal felle tinten zoals bij paradijsvogels; kunnen grijpen met hun staartpunt

Eigenschappen: kunnen hun schubben camoufleren om in hun omgeving op te gaan, hun grijpstaart gebruiken om te klimmen; voor zover bekend geen verdedigingswapens

Koningin: koningin Flonker

Bondgenoten: niet betrokken bij de grote oorlog

IJSVLEUGELS

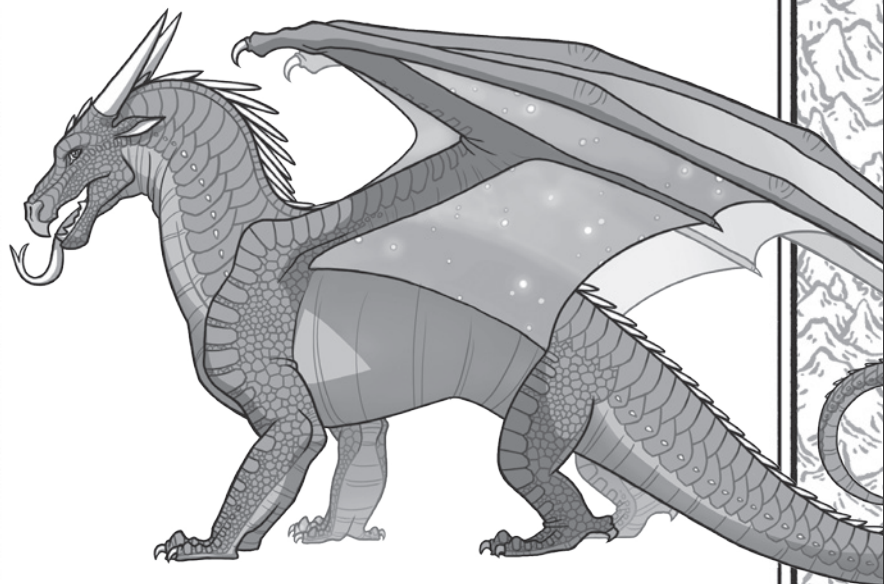
Omschrijving: schubben zo zilverachtig als de maan of ijzig bleekblauw; gekartelde klauwen voor grip op het ijs; gespleten blauwe tong; uiteinde van de staart is zo dun als een zweep

Eigenschappen: kan tegen temperaturen onder het vriespunt en fel licht, spuwt een dodelijke vriesadem

Koningin: koningin Gletsjer

Bondgenoten: vecht in de grote oorlog samen met Vlam en de meeste ZandVleugels

NACHTVLEUGELS

Omschrijving: paarszwarte schubben, met aan de onderkant van de vleugels hier en daar zilveren schubben, als een sterrennacht; gespleten zwarte tong

Eigenschappen: kan vuurspuwen, in donkere schaduwen verdwijnen, gedachtelezen, de toekomst voorspellen

Koningin: een goed bewaard geheim

Bondgenoten: te geheimzinnig en te machtig om mee te vechten in de oorlog

DE DRAKENPROFETIE

Als de oorlog twintig jaar heeft gewoed...

komen de drakenjongen.

Als de grond is doordrenkt met tranen en bloed...

komen de drakenjongen.

Het ZeeVleugel-ei ligt in water verzonken.

Het NachtVleugel-ei wordt je geschonken.

*In de bergen tref je het grootste ei,
dat geeft je er een LuchtVleugel bij.*

*Het LeemVleugel-ei, rood als drakenbloed
vind je als je in de modder wroet.*

*En uit zicht van de koninklijke rivalen
wacht het ZandVleugel-ei tot je het komt halen.*

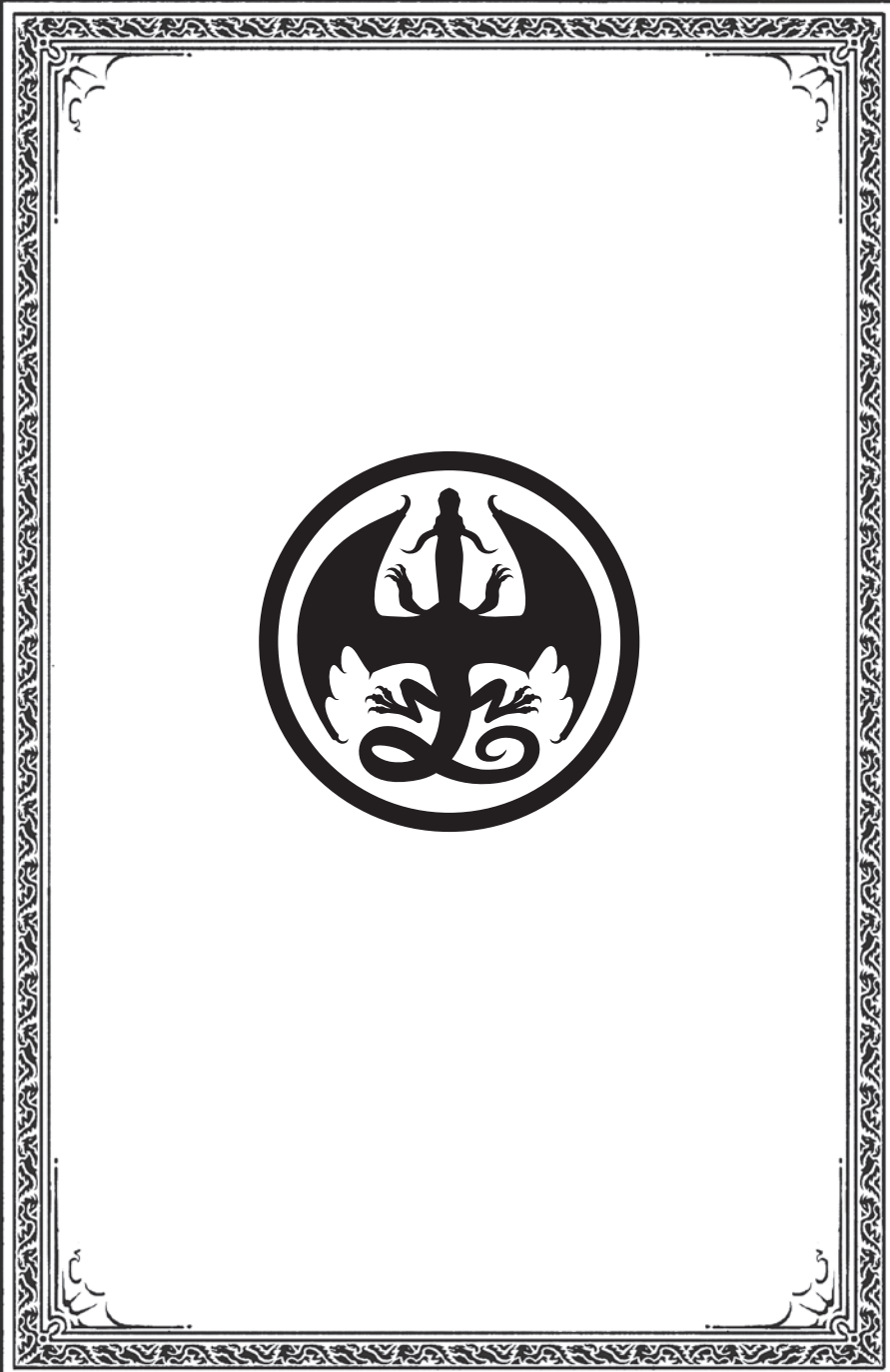
*Drie koninginnen die vlammen en branden.
Twee zullen sterven, maar één zal veranderen
en inzien dat buigen voor een hogere macht
haar vleugels van vuur geeft, met al hun kracht.*

*Vijf eieren, in de helderste nacht uitgekomen,
vijf draken die het oorlogsgeweld intomen.*

Uit duisternis zal het licht weer stromen.

De drakenjongen komen...

— PROLOOG —

De ijsdraken kwamen uit het niets.

Het had een rustige nacht moeten zijn, waarin ze alleen wat patrouilles van LuchtVleugels en LeemVleugels zouden zien die het bergachtige grensgebied tussen hun koninkrijken bewaakten. In de buurt van hun dorp was niet meer gevochten sinds die veldslag waarbij ze Kraanvogel hadden verloren, zestien dagen eerder.

Elke keer als Riethalm aan die dag terugdacht, was het alsof er zich een gapend zwart gat opende in zijn borstkas. Soms wilde hij alleen nog maar zijn ogen sluiten en zich in dat gat laten vallen om er nooit meer uit te komen. Maar dat kon niet: hij was verantwoordelijk voor vier andere draken: zijn broers en zussen die op hem rekenden. Hij was hun leider, hun grootwiek – ook al wist hij dat hij daar eigenlijk niet voor was bestemd. Hun broer Klei had hun grootwiek moeten zijn, maar zijn ei was voor hun geboorte uit hun nest verdwenen.

‘Hoorde je dat?’ fluisterde Omber, die snel naast hem kwam vliegen. Hij was de kleinste draak van hun LeemVleugel-eenheid van broers en zussen, maar ook de meest opmerkelijke. Riethalm wist inmiddels dat het altijd de moeite waard was om naar hem te luisteren.

‘Wat bedoel je?’ fluisterde Riethalm terug. Hij kantelde zijn kop en spitste zijn oren. Zijn vleugels vingende lucht-

stromen, waarna hij samen met zijn broer nog wat hoger steeg zodat hij de ruige, donkere vormen van het Wolkenklauwgebergte kon bestuderen. Hij zag niets bewegen en hoorde geen vleugels klapwieken.

Toch keek hij over zijn schouder om te zien waar de anderen waren en wenkte ze dichterbij met een zwiep van zijn staart. In een oogwenk vlogen Fazant, Karekiet en Moeras vlak achter hem.

‘Ik dacht dat ik gesis hoorde,’ zei Omber. ‘Ergens vlakbij.’

Weinig op zijn gemak keek Riethalm naar het in schaduw gehulde woud dat de berghelling onder hem bedekte. Daar kon zich van alles schuilhouden.

Maar het enige geluid dat hij hoorde kwam van de ZandVleugel-generaal een eindje voor ze die met luide stem bevelen blafte, wat niet zo handig was omdat ze bezig waren met een zogenaamde ‘stille patrouille’.

‘Schiet op, LeemVleugels!’ brulde de zanddraak. Zijn eenheid van zeven ZandVleugels, die allemaal zeer trouw waren aan koningin Furie, zweefde grommend achter hem in de lucht. ‘Ik wil deze patrouille graag afronden, zodat ik eindelijk kan gaan slapen!’

‘Laat maar, ik denk dat ik me heb vergist,’ zei Omber tegen Riethalm.

En op dat moment schoten de negen ijsdraken plotse-ling omhoog uit het woud en stortten zich op de ZandVleugels.

De aanval kwam zo snel en onverwacht en was zo perfect uitgevoerd dat twee van de ZandVleugels al met aan flarden gescheurde vleugels en opengereten kelen omlaag tolden voordat Riethalm beseftte wat er gebeurde.

Moeras gilte van angst en klampte zich vast aan Riethalm, waardoor de grootwiek bijna omlaag tuimelde.

Moeras was nog steeds niet bijgekomen van hun allereerste veldslag, waar hij hun zus Kraanvogel voor zijn ogen had zien sterven. *Hier moet ik echt iets aan doen*, dacht Riethalm. *Maar niet nu.*

‘Moeras, beheers je!’ schreeuwde hij, terwijl hij zijn vleugel lostrok uit zijn greep. ‘Kom mee, we moeten ze helpen!’ riep hij tegen de anderen.

Hij zag de aarzeling op hun gezicht en vroeg zich af – voor de *zoveelste* keer – wat Klei zou hebben gedaan en of zijn broers en zussen liever hem zouden volgen, en of ze dan ook veiliger zouden zijn... En hij vroeg zich af of zij zich dat afvroegen.

Maar niemand sprak uit wat vrijwel zeker door hun kop ging – *dit is een zelfmoordmissie; wij kunnen toch niets doen; ik wil niet nog een broer of zus kwijtraken*. In plaats daarvan kwamen ze in formatie achter hem vliegen en doken ze op de kluwen vechtende draken af.

Riethalm vond het vreselijk om met IJsVleugels te vechten. Hun gekartelde klauwen leken tien keer scherper dan normale klauwen, en hun zweepachtige staarten trokken schrijnende striemen over de snuiten en vleugels van hun tegenstanders. Maar het ergste was dat ze je konden doden met hun *adem*.

Hij spuwde een vuurstraal naar de grootste IJsVleugel, die aan het worstelen was met de ZandVleugel-generaal. Haar kaken klaptten dicht, en ze siste woedend naar hem, maar omdat ze haar klauwen al vol had aan de ZandVleugel liet ze Riethalm gaan. Hij draaide zich vliegensvlug om en haalde uit naar zilverwitte schubben toen een andere IJsVleugel hem in de flank aanviel.

Even hielden ze elkaar in een grimmige greep, terwijl de wind tegen hun vleugels beukte. Eindelijk lukte het

Riethalm om nog een steekvlam op te hoesten, en de IJsVleugel dook snel opzij en wist maar net een verschroeide snuit te vermijden.

Op dat moment zag Riethalm een IJsVleugel op Omber af duiken. Hij schoot erheen, duwde zijn broer opzij en ving met zijn borstkas de klap van de witte draak op. Terwijl hij achterover kantelde, zag hij dat een andere IJsVleugel haar gevaarlijke klauwen om Karekiets nek had geslagen, en hij brulde het uit van woede. Fazant snelde er meteen op af en duwde de IJsVleugel van Karekiet af, maar de ijsdraak viel meteen weer aan, met haar muil wijd open om haar dodelijke vriesadem uit te blazen.

Ik kan niet nog iemand verliezen, dacht Riethalm wanhopig. *Dat wordt mijn dood*. Hij knalde tegen de IJsVleugel aan en haalde zijn klauwen langs haar keel, terwijl ze zich al omdraaide om over hem heen te ademen. Haar ogen werden groot, en ze maakte een verstikt rochelgeluid toen het bloed uit haar wond opborrelde. Zodra hij de IJsVleugel-soldaat losliet stortte ze neer in het donkere woud, met vleugels die nog zwakjes trokken, als een stervende sprinkhaan.

‘Terugtrekken!’ bulderde een stem plotseling. Riethalms hart sprong op, omdat hij dacht dat de IJsVleugels het opgaven – maar toen beseftte hij dat het bevel van hun eigen ZandVleugel-generaal kwam. ‘Terugtrekken!’ riep de ZandVleugel nog een keer.

Riethalm dacht dat ze de IJsVleugels wel konden verslaan als ze doorzetten, maar het was het risico niet waard. Elk moment kon er weer een van zijn broers of zussen sneuvelen. Terugtrekken betekende dat ze het zouden overleven.

‘Terugtrekken,’ riep ook hij dus. Hij greep Omber beet en trok hem mee. ‘Kom mee! Jij ook, Fazant!’ Bij het maanlicht wierp hij een snelle blik op de vechtende draken en pikte

moeiteloos zijn eigen draken eruit: ze leefden allemaal nog, voorlopig.

Zijn zus zette haar tanden in de poot van haar tegenstander, en met een kreet van pijn liet die haar los. In een flits was ze aan Riethalms zijde, en het volgende moment vlogen ze hoog de lucht in, met Moeras, Karekiet en Omber vlak naast ze.

Riethalm zag de ZandVleugels koers zetten naar de bergen. De meeste IJsVleugels gingen achter de zanddraken aan; slechts twee ijsdraken splitsten zich af om de LeemVleugels te achtervolgen.

‘Kom mee!’ riep hij, en hij dook omlaag het woud in. Als IJsVleugels zich daar konden verschuilen, konden zij dat ook. Hij was niet verplicht om de ZandVleugels te volgen – die zouden waarschijnlijk toch naar het Luchtpaleis vluchten. En hij wilde de IJsVleugels niet naar het LeemVleugeldorp leiden.

Takken sloegen hem in het gezicht toen hij tussen de denbomen door vloog. Gelukkig had hij deze formatie, waarbij ze door het dichte woud snelden en toch bij elkaar bleven, geoefend met zijn broers en zussen. Dus rekende hij erop dat ze nog wisten hoe het moest en nu vlak achter hem waren.

Toen ving hij het geluid van wild klapperende vleugels op, een stukje verderop. Snel wierp hij een blik over zijn schouder. Zelfs in het schemerduister herkende hij zijn broers en zussen aan de manier waarop ze vlogen; ze volgden hem allemaal. Dan kwam het geklapwiek dus van de IJsVleugels, die kennelijk verstrikt waren geraakt in de boomtoppen.

Riethalm waagde het erop en landde tussen de bomen. De anderen ploften naast hem neer en drukten zich meteen plat op de grond, met uitgespreide vleugels, waardoor ze opgingen in de schaduwen van het donkere woud.

Er volgde een diepe stilte, en allemaal hielden ze hun adem in. Ergens boven ze kraakten takken, en nachtgeluiden van kleine dieren dwarrelden door het struikgewas. Riethalm voelde een eekhoorn over zijn poot rennen, maar verroerde zich niet.

Na een tijdje hoorden ze in de verte een fluitje en het geluid van vleugels, alsof de IJsVleugels zich verzamelden om te vertrekken.

Nog steeds bewoog Riethalm niet. Hij wachtte bijna een uur, tot hij zijn adem niet meer kon inhouden en alle drangeluiden allang waren weggestorven.

Toen haalde hij heel stillletjes en heel voorzichtig adem. Hij hoorde de anderen hetzelfde doen.

‘Zijn er gewonden?’ vroeg Riethalm zachtjes.

‘Dat was echt afschuwelijk,’ fluisterde Moeras. ‘Ik dacht dat we er allemaal aan gingen.’

‘Ik ben oké,’ zei Fazant. ‘Alleen wat schrammetjes.’

‘Ik ben ook nog heel,’ zei Karekiet met schorre stem.

‘Omber?’ vroeg Riethalm, toen de kleinste draak niet reageerde.

‘Ik haat deze oorlog,’ barstte Omber los. ‘Ik begrijp niet eens waarvoor we vechten. Wat doet het ertoe wie de ZandVleugel-koningin wordt? Ik heb Furie nooit ontmoet en daar heb ik ook geen enkele behoefte aan. Waarom moet ik met IJsVleugels vechten om een troon waar wij niets mee te maken hebben, en zij ook niet?’

‘Omdat onze koningin het zegt,’ zei Fazant, met iets meer sarcasme dan Riethalm veilig achtte, ook al was er niemand die ze kon horen.

‘Koningin Waterhoen heeft vast een goede reden voor haar bondgenootschap met Furie en de LuchtVleugels,’ zei Riethalm. ‘We mogen niet aan haar twijfelen.’

‘En trouwens, de oorlog zal snel voorbij zijn,’ zei Karekiet opeens. Ze sprak bijna nooit, en sinds Kraanvogels dood was ze nog zwijgzamer. Riethalm draaide zich om en zag het maanlicht weerspiegeld in haar ogen. ‘Daar gaat Klei voor zorgen.’

Iets aan de manier waarop ze Kleis naam uitsprak maakte dat Riethalm wilde wegzinken in een modderpoel om daar minstens een maand te blijven. Ze klonk alsof ze onvoorwaardelijk in Klei geloofde – een draak die ze nauwelijks kende. De anderen volgden Riethalm en hielden echt van hem, dat wist hij heus wel. Maar ze vroegen zich vast af hoe het had kunnen zijn... en of Kraanvogel misschien nog had geleefd als Klei hun grootwiek was geweest.

‘Dat klopt,’ zei Omber, terwijl hij zijn kop optilde. ‘Klei en zijn vrienden gaan ons binnenkort redden.’

‘Hoe binnenkort?’ vroeg Moeras. ‘Volgens mij voorspelde de profetie dat er na twintig jaar een einde aan de oorlog zou komen – en dat is pas over twee jaar, dus dan duurt het toch nog even voordat het voorbij is?’

‘Nou,’ zei Fazant, ‘het hangt er maar net van af wanneer je begint met tellen. Als je rekent vanaf de eerste veldslag duurt de oorlog nu achttien jaar. Maar als je teruggaat tot de dood van koningin Oase, waarmee deze hele ellende begon, duurt hij al bijna twintig jaar.’ Ze zag dat Riethalm haar verbaasd aankeek en haalde haar schouders op. ‘Ik heb zoveel mogelijk over de profetie gelezen, toen ik hoorde dat Klei een van de uitverkoren drakenjongen is.’

Er volgde een stilte waarin ze allemaal hun eigen gedachten hadden over Klei, de oorlog en de profetie.

‘Als jullie zo ongelukkig zijn,’ zei Riethalm aarzelend, ‘kunnen we – ik bedoel, we kunnen proberen ons bij de Vredesklaauwen aan te sluiten.’

Fazant siste van verontwaardiging. ‘Ik vind deze oorlog

afgrijselijk, maar dat betekent nog niet dat we zomaar onze stam en ons thuis in de steek kunnen laten. We zijn Leem-Vleugels. We horen in ons dorp.’

‘Tenzij *jij* vindt dat we de Vredesklauwen moeten gaan zoeken,’ zei Moeras, die dicht tegen Riethalm aan leunde. ‘Ik doe wat jij zegt.’

‘Dat doen we allemaal,’ zei Omber.

Dat beseftte Riethalm ook. Maar was dat wel goed? Hij had geen idee wat hij moest doen. Zijn stam verraden? Of telkens weer het leven van zijn broers en zussen op het spel zetten?

‘Je hoeft niet meteen te beslissen,’ zei Fazant, weer iets vriendelijker. ‘We zijn net aan de dood ontsnapt. Laten we maar naar huis gaan om te slapen. Morgen voelen we ons vast beter.’

Riethalm knikte, en ze krabbelden overeind en rekten en strekten hun verkrampte vleugels zo goed en zo kwaad als dat ging, tussen de bomen. Een regen van dennennaalden stroomde over hun schubben en bracht de geur van winterse vuren mee.

‘Wat deden die IJsVleugels hier eigenlijk?’ vroeg Moeras, stampend met zijn poten.

‘Geen idee,’ zei Riethalm. ‘Het leek alsof ze ons opwachten, maar wij zijn helemaal geen belangrijke patrouille. Misschien waren ze hier voor iets anders, en was het gewoon pech dat ze ons zagen.’

‘Misschien kwamen ze voor het scharrelaarsnest,’ zei Omber.

‘Welk scharrelaarsnest?’ vroeg Riethalm, die hem verbaasd aankeek.

‘Rook je dat niet?’ vroeg Omber. ‘We zijn er net overheen gevlogen – het is behoorlijk goed verborgen.’

‘Hoe kun je zoiets *opmerken* terwijl we in paniek op de vlucht zijn?’ vroeg Fazant.

Omber haalde zijn schouders op.

‘Wat moeten de IJsVleugels met een scharrelaarsnest?’ vroeg Karekiet zachtjes.

Ze dachten allemaal even na en keken toen naar Riethalm.

‘Ik weet het ook niet,’ zei hij hulpeloos. Het voelde alsof dat het enige antwoord was dat hij nog had.

‘Ach,’ zei Fazant, en ze spreidde haar vleugels. ‘Het doet er ook niet toe. Waar het om gaat is dat we weer een veldslag hebben overleefd, dankzij Riethalm.’

Zouden ze het echt zo zien? vroeg hij zich af. *Ik in elk geval niet.*

‘Ik hoop dat we de volgende ook overleven,’ zei Moeras somber.

‘Ik hoop dat het niet meer zover komt,’ zei Omber. ‘Ik hoop dat Klei de profetie vervult, een einde aan de oorlog maakt en snel de wereld redt, voordat we nog een keer moeten vechten. Wat denken jullie? Gaat hij dat doen?’

‘Misschien,’ zei Fazant. ‘Ik hoop het in elk geval wel.’

‘Ik ook,’ zei Riethalm. Hij keek op naar de sterren. *Voordat de oorlog me nog iemand afneemt. Voordat ons dorp wordt verwoest. Voordat ik moet kiezen tussen trouw zijn aan mijn stam en mijn broers en zussen beschermen. Voordat we nog meer draken moeten doden.* ‘Ik hoop het ook.’

DEEL EEN

HET GEHEIME PLAN

HOOFDSTUK 1

Waar is ze?

Even dacht Sterrenwolk dat hij dood was, alleen deed alles zo'n pijn dat het hem toch onwaarschijnlijk leek. Duisternis drukte op zijn ogen toen hij ze probeerde te openen. Zijn neus en keel brandden en voelden helemaal rauw, alsof ze waren uitgeveegd met een krokodillenstaart.

Is alles goed met haar?

Hij wist niet meer wat hij had gedroomd en wat echt was. Misschien was hij nog steeds onder de berg. Misschien hadden zijn vrienden nooit geprobeerd aan hun bewakers te ontsnappen. Misschien was dit één lange nachtmerrie, die was begonnen met het onheilspellende bericht dat Morgenziener zou komen.

Maar Sterrenwolk wist zeker dat de enorme NachtVleugel hem apart had genomen. En vervolgens tegen hem had staan preken dat 'NachtVleugels een reputatie hebben op te houden' en dat 'NachtVleugels geboren leiders zijn' en dat 'je moet zorgen dat de anderen je respecteren, vrezen en volgen, omdat je anders de grootste mislukkeling bent die onze stam ooit heeft voortgebracht'. Dat had Sterrenwolk heus niet allemaal zelf bedacht. Dat was echt gebeurd.

Hij rolde zich op zijn zij en voelde scherpe stenen in zijn schubben prikken.

Was het Luchtpaleis wel echt geweest? De drakenjongen die al gevangen waren genomen voordat ze van het zonlicht hadden kunnen genieten. De gevangenis boven op de rotspilaar. Het kokendhete zand in de arena dat naar bloed en doodsangst rook. De vreugde van koningin Karmozijn omdat ze hem, een echte NachtVleugel, in haar klauwen had gekregen. Haar plan om hem te laten vechten, en haar opwinding bij het idee dat ze hem zou zien sterven.

Ja, dat moest echt zijn gebeurd, want Sterrenwolk herinnerde zich dat hij was 'gered' door de NachtVleugels. Dat hij zijn vrienden ver onder zich in kleine stipjes had zien veranderen, blauw en bruin en felgekleurd. En hij wist dat het echt was gebeurd omdat het net zo had gevoeld als *dit*: alsof hij een perkamentrol was die doormidden was gescheurd, waardoor er geen touw meer aan de woorden was vast te knopen.

Zal ik haar ooit nog zien?

Ik hoop dat ze niet hier is. Dat ze op een veilige plek is.

'Volgens mij is er iets mis met hem.'

Was dat een stem?

Hij probeerde te luisteren, maar zijn dromen sleepten hem weer mee de diepte in.

Er was nog een strenge preek geweest van Morgenziener. Nog meer dreigende taal, dat het heel belangrijk was dat Sterrenwolk de leider van de drakenjongen werd, dat *alles van hem afhing*. Dat hij de anderen moest overhalen om Vonk te kiezen als de nieuwe ZandVleugel-koningin.

'Misschien hebben ze hem per ongeluk doodgemaakt. Dat zou eigenlijk wel mooi zijn. Dan mag ik misschien in zijn plaats meedoen met de profetie.'

'Ik geloof niet dat het zo werkt, Gruweltand.'

En dan was er het Koninkrijk van de Zee geweest. Waar niemand naar hem had geluisterd. Hij was nutteloos, en dat wisten de anderen ook. Hij kon helemaal geen leider zijn. Zijn vrienden hadden hem min of meer uitgelachen toen hij een pleidooi voor Vonk had gehouden.

Ook in het Zeerijk weer een gevangenis; weer een ont-snapping waarbij Sterrenwolk precies niets had gedaan om te helpen. En toen was er het regenwoud geweest, met die vreemde, onnatuurlijke tunnels: één naar het Zandrijk en één, kennelijk, naar het geheime rijk van de NachtVleugels.

Dat herinnerde Sterrenwolk zich heel goed.

Hij wist nog dat hij ernaar had staan staren – het donkere gat in de boom dat toegang bood tot een thuis dat hij nooit had gezien.

'Ik durf te wedden dat hij wakker wordt als ik hem bijt.'

'En ik durf te wedden dat Morgenziener je in de vulkaan smijt als hij tandafdrukken vindt op zijn profetiedraakje.'

'Ik durf te wedden dat mijn moeder hem met één hap verslindt, als hij dat probeert!'

Ja, hij hoorde absoluut stemmen – onbekende stemmen, heel dichtbij.

De herinneringen aan het regenwoud vervaagden. Wanhopig probeerde Sterrenwolk ze terug te halen – die laatste momenten, toen hij de tunnel bewaakte zodat de NachtVleugels er niet langs konden om de RegenVleugels aan te vallen. Wat was er toen gebeurd?

'Nou, hij kan maar beter snel wakker worden en ons interessante dingen gaan vertellen, anders haalt Morgenziener hem weer weg voordat we iets kunnen vragen.'

'Wacht, ik heb een idee.'

Klauwen krabbelden over stenen, en toen werd het stil.